

OstravaBlog

- [Redakce a kontakt](#)
- [Inzerujte u nás](#)

Aréna uvede nejdelší manželskou hádku v dějinách divadla

20. 1. 2009, 17:56 | Kultura > Divadlo | Dimitrios Vlasakudis

Dalším premiérovým titulem Komorní scény Aréna bude inscenace *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* Slavný text absurdního dramatika Edwarda Albeeho ukazuje kruté hry postarších manželů, kteří jsou ještě vlastně dětmi a před realitou unikají vytvářením si nejrůznějších iluzí.

Hra ***Kdo se bojí Virginie Woolfové?*** měla premiéru v roce 1962 na Broadwayi. Její autor Edward Albee v ní rozšířil repertoár svých her, v nichž se svébytně propojuje absurdní a realistické či tradiční drama. Hra *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* vyvolala debatu mezi kritiky, kteří jí vyčítali její destruktivní téma, sexuální otevřenost i vulgární jazyk. Albee však tímto svým kusem slavil úspěch. Filmová adaptace z roku 1966 na sebe nenechala dlouho čekat a získala pět Oskarů. Albee sám pak dostal za své následující hry celkem třikrát Pulitzerovu cenu, popularitu *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* jeho další dramata ale nepřekonala.

Inszenace Komorní scény Aréna bude vycházet z původního Albeeho textu, nikoli z filmové adaptace. „*V textu jsme krátili, protože text hry je doslova monstrózní,*“ popsal režisér inscenace André Hübner-Ochodlo. Konverzační drama, které se odehrává během jedné noci, sleduje manželský pár stárnoucího profesora Jiřího a jeho ženy Marty. Ti si své fádňáky životy zpestřují vymyšlenými příběhy, iluzemi a krutými hrami, kterými se po letech vyprahlého a nefungujícího manželství záměrně zraňují a ubližují si. Jejich hry jsou v podstatě dětské, protože sami nedospěli. „*Přesah hry vidím v tom, že si každý nese něco ze svého dětství,*“ vysvětlil Tomáš Vůjtek, dramaturg Komorní scény Aréna. *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* je především otevřenou a drsnou studií partnerských vztahů i lidských charakterů, které rády podléhají iluzi, aby nemuseli přijmout realitu.

Hra nabízí dobré herecké příležitosti. Jak ale podotkl režisér inscenace André Hübner-Ochodlo, divadlo musí mít herce, kteří dovedou takovéto drama odehrát. Roli Marty ztvární Alena Sasínová-Polarczyk, jejího manžela hraje stálý host Arény Kostas Zerdaglu. Role mladého páru, který přijde k manželům na návštěvu a sleduje doslova absurdní divadlo, hrají Albert Čuba a Tereza Dočkalová. Inszenace má premiéru tuto sobotu 24. ledna 2009 v 18.30.

Edward Albee: *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* – Komorní scéna Aréna, premiéra v sobotu 24. ledna 2009 v 18.30

Aktuality

- [Fotograf Miloslav Kubeš vystavuje v Galerii G7 \(fotografie z vernisáže\)](#)
22. 1. 2009, 11:56
- [Kraj bude od 1. února darovat pacientům třicetikorunový zdravotnický poplatek](#)
22. 1. 2009, 11:19

Jak zabít nejlepší inscenaci Virginie

V ostravské Komorní scéně Aréna se stahují bouřková mračna čili Podivná válka agentury proti divadlu

Jiří P. Kříž

Z jakéhosi bujarého večírku v kostýmech akademického funkcionáře a mnicha vracejí se Marta a Jiří, dcera děkana a průměrný, kdysi možná ambiciózní historik, čtyřicátník, manželstvím už velmi unavení. Jiskří to mezi nimi spíš chuť navzájem se zabít než se smířovat.

Výchozí situace Kdo se bojí Virginie Woolfové? Edwarda Albeeho. Inscenoval André Hübner-Ochodlo v ostravské Komorní scéně Aréna. Vzápětí přicházejí jako hororový vrah a Mickey Mouse na pozdní večerní návštěvu Drahunka a Nick, nový univerzitní kolega, biolog, ona jeho puška, oba záviděnlivě pod třicet.

Když soudnost vážne

Albee si potrpí na skandály. Prý vulgární, destruktivní a sexistická hra znamenala jeho první nominaci na prestižní Pulitzerovu cenu. Ale pruderní vejboři mu ji v roce 1962 neudělili. To způsobilo takovou názorovou destrukci, že ji v tom roce nezáskal nikdo jiný.

Později dramatik dobyl Pulitzerovy tři a slavný Nicholsův film

Foto PRAVO - JIŘÍ P. KRÍŽ

Zleva Albert Čuba (Nick), Kostas Zerdalogu (Jiří).

(1966) s Taylorkou a jejím několikaletým chotěm Burtonem se pyšní dodnes nepřekonaným rekordem: třináct nominací na Oscara, tedy ve všech kategoriích. Obdržel jich „jenom“ pět.

Provokativní Albee a Hübner-

Ochodlo. Drahunku chtěl režisér obsadit skvělým Michalem Čapkou.

Staříčkový autor (ještě před šesti lety šokoval provokativní Kozou aneb Kdo je Sylvie?) se zčamprčil a skrze Aurapont k ta-

kové svévoli odmítl vydat souhlas.

Režisér na poslední chvíli roli přeobsadil, a zvládla ji obdivuhodně herečka par excellence Tereza Dočkalová. Nelíbilo se agentům ani prý příliš mladí

představitelé Marty a Jiřího – Alena Sasínová-Polarczyk a Kostas Zerdalogu. Oba představitelé v „nejlepším věku“ to dozajista potěšilo. Starší než Albeeho postavy ujistili se, že vypadají zachovalé.

Výsledek? Nejlepší nastudování Kdo se bojí Virginie Woolfové v Česku! Obrovské nasazení hereckého kvarteta. Jiřího intelektuálního soupeře Nicka hraje Albert Čuba. V první části atmosféra vybičovaná do exprese. Ve druhé ztišená do manželského traumatu dokonání války o syna. Pánbů ho Martě a Jiřímu ve skutečnosti nedopřál...

Aurapont se Kafky bál

Prý jsem 12. února viděl možná poslední reprízu. Že by se nejlepší inscenace Albeeho hry u nás nedožila ani Ostravaru koncem února?! Aurapont, aniž kdo z jeho úředníků inscenaci viděl, hodlá odejmout divadlu autorská práva. Asi za toho chystaného Čapku.

Zase ale jednou spíš předposranost po česku. Člověk chápe, když o princip fungování divadla v éře veksláckého kapitalismu zápasí pražská divadla s promodralým rychtářem Richtrem. Ušklíbne se, když modráci i oranžoví ve vzácné shodě omezí svobodu slova. Co čekat od Bendy, vychovaného obdivovatele Pínocheta?!

Ale že bude divadelní agentura dusit divadlo za skvělou inscenací?! To už je k pláči.

Brno / Morava

Drama / současná hra

Festivaly

Postřehy / Dílna

Praha / nová síť

Tiráž

Odkazy

„André Hübner-Ochodlo je režisér-aristokrat,“ říká Kostas Zerdaloglu

25.2.2009 11:08:47 / Naďa Satková

„André Hübner-Ochodlo je režisér-aristokrat,“ říká Kostas Zerdaloglu, představitel Jiřího v inscenaci *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* v *Komorní scéně Aréna*.

Bylo zkoušení inscenace *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* náročné? Používal režisér nějaké atypické metody?
Zkoušení bylo náročné. Intenzivní, třeba desetihodinové zkoušky, probíhaly i o víkendech.
S režisérem Ochodlem jsem dříve spolupracoval na inscenaci *Vlci* v Divadle Petra Bezruče. Díky této předchozí zkušenosti už mi nynější zátěž připadala normální. André Hübner Ochodlo je režisér-aristokrat. Má herce rád a umí se k nim chovat. Svě víze se nesnaží dosáhnout nepřiměřeným nátlakem.

Jak jste se vyrovnával s velkým množstvím textu?
Vzhledem tomu, jaké číslo mám napsané v občance. Tak těžce.

Některé inscenace hry *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* akcentují humornou rovinu hry. Inscenace v *Komorní scéně Aréna* rozehrává spíše vážnější motivy. Neshledával jste, že by bylo lepší, kdyby režisér hru pojal jako „třeskutou legraci“?
V žádném případě. V prvcích absurdity, které ve hře jsou, se odráží život. I když se hra pojme seriózně, dílčí humor, ať už slovní nebo neverbální, stejně „vyleze“.

Viděl jste stejnojmenný oscarový film Mika Nicholse?
Ne, nechtěl jsem se na něj dívat. Filmová výpověď je vždycky jiná než divadelní.

Za vrcholnou scénou inscenace považují závěr, při němž spolu Marta (Alena Sasínová-Poiarczyk) s Jiřím hovoří skrz hořící stěnu lednice, která symbolizuje nepřekonatelné překážky v jejich vztahu, díky kterým nejsou schopni si porozumět. Divák prožívá katarzi. Co při tomto dialogu prožíváte Vy? Úlevu, že už je konec toho boje na život a na smrt? Zklidnění v ringu po náročném zápasu?
Ano, těšíme se na konec a v závěru si oddechne, že budeme mít za sebou další zatěžkávací zkoušku. Ale pořád jsme v napětí, aby i závěrečné repliky byly přesné. U této hry velmi záleží na rytmu. Představení netáhne jeden člověk, ale jsme závislí jeden na druhém. Není jednoznačně zaručený úspěch každé reprízy, protože každá změna rytmu může vést k tomu, že se představení nepodaří. Myslím, že bude stačit, když uvedu, že při každém představení této hry zhubnu o jedno a půl kila.

Komentáře k článku

U článku není vložen žádný komentář

Nový komentář

Jméno:

Email:

Předmět:

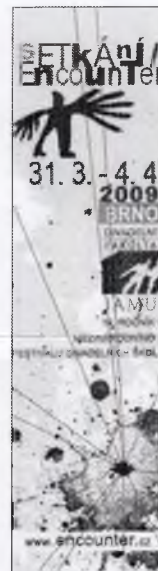
Váš komentář (max. 1000 znaků, žádné HTML):

Vložit

inzerce

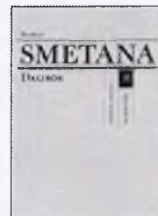
Velká Inventura
Olomouc 17. - 27. 3.

Festival Encounter
Brno 31. 3. - 4. 4.

Jiří Kratochvíl:
Hry a sny

Bedřich Smetana:
Dalibor

Brno / Morava

Drama / současné hra

Festivally

Postřehy / Dřna

Praha / nová síť

Tiráž

Odkazy

Emocionální masokombinát

26.2.2009 12:43:02 / Martin Macháček

Kdo se bojí Virginie Woolfové – trýznivé drama Edwarda Albeeho roztalo prvotní rozjívění účastníků Ost-ra-varu v Komorní scéně Aréna. Dvě manželské dvojice se setkávají v luxusním apartmánu jednoho sobotního večera, aby si zahrály několik sadistických her a otevřely tím staré, pouze naoko zacelené rány minulosti, sňaly masky měšťácké spokojenosti. Přehrabování v „mršínách“ vzpomínek rozběhne neúprosnou eskapádu psychologického teroru, kdy jedna postava stíhá druhou a postupně se střídají v dočasných triumfech a utápi v hysterické agonii. Starší manželský pár – Jiří (**Kostas Zerdalioiu**) s Martou (**Alena Sasínová – Polarczyk**) jsou na první pohled vyrovnaná dvojice. Jiří je univerzitní profesor historie, ironický glosátor, zároveň maniodepresivní, hořký mocenským komplexem, jenž ho přivádí až k obsesivnímu studiu II. světové války a kultu Adolfa Hitlera. Marta, poslušná akademikova manželka, se v kritických chvílích mění v manipulující zrůdu, neukojenou dravou ženštinu. Oba se drží v dlouhodobém šachu a napětí mezi nimi vyvíje právě návštěvou čerstvého manželského páru Nicka (**Albert Čuba**) a Drahunka (**Tereza Dočkalová**). Nick je na rozdíl od Jiřího zaměřený na přírodní vědy – konkrétně biologii. Průbojný, útlý mladík racionálně uzavírá sňatek z materiálních důvodů a rád podléhá svodům „zkušných“ žen. Drahunka je bytostným ztělesněním navily, hloupoučkou dívenkou, snadnou kořistí neúprosných dravců, utlačovaná panickou hrůzou z těhotenství.

Každou z postav tak spojuje strach z „vlků“ v nich samých i těch ostatních. Depresivní prostor třeskutého setkání režisér i scenograf v jedné osobě **André Hübner – Ochodlo** koncipoval jako mrazící box jatek, ve kterém je přítomnost něčeho tlejícího a mrtvého stále citelná. Tuto představu umocňuje skupinou háků na maso a igelitovou stěnou. Vprostřed scény umísťuje čtvercovou soustavu nerez ocelových větracích šachet, jež odčerpávají hnilobný pach a postavy u ventilátorů chytají nový dech naděje, vůle i síly k dalšímu útoku. Bizarní kostýmy **Marty Roszkopfové** rozkrývají hru masek jednotlivých postav – Jiří přichází jako jeptiška a Marta v rektorském hábitu, Jiří pak v masce *Screamu* (horor Vřískot) a Drahunka s hlavou Mickeyho mouse. Nad koncentrovanými hereckými výkony a drásavými emocemi v zamraženém prostoru zůstává dramaturgický otázník. Jak mohl Nick znát historku „o chlapci, co zabil svou mámu“, když se o ní nikdo před ním nezmínil? Že by Virginie Woolfová…?

Komorní scéna Aréna – Edward Albee: *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* Režie a scéna André Hübner – Ochodlo, dramaturgie Tomáš Vůjtek, kostýmy Marta Roszkopfová, hudba Adam Žuchowski. Premiéra 24. ledna 2009. Zdroj fotografií Komorní scéna Aréna.

Komentáře k článku

U článku není vložen žádný komentář

Nový komentář

Jméno:

Email:

Předmět:

Váš komentář (max. 1000 znaků, žádné HTML):

Vložit

inzerce

Velká Inventura Olomouc 17. - 27. 3.

Festival Encounter Brno 31. 3. - 4. 4.

Jiří Kratochvíl: Hrv a sny

Bedřich Smetana: Dalibor

Brno / Hlava

Drama / současná hra

Festivally

Postřehy / Divák

Praha / nová scf

Titíž

Odkazy

V ostravské Aréně se Virginie Woolfové nebojí

12.2.2009 12:22:52 / Naďa Satková

Během dvouměsíčního hostování v Komorní scéně Aréna nastudoval režisér André Hubner-Ochodlo dvě inscenace. Čtrnáct dní po premiéře Beckettových Šťastných dnů bylo uvedeno světově známé drama Edwarda Albeeho Kdo se bojí Virginie Woolfové? Albeeho hru proslavilo filmové zpracování oceněné pěti Oscary s Elizabeth Taylorovou a Richardem Burtonem v hlavních rolích. V ostravské inscenaci ztvárnili ústřední manželskou dvojici Alena Sasínová-Polarczyk a Kostas Zerdaloglou.

v honosném talíři a kostýmu ctihodné jeptišky, během pokračující noci se však mění v lidské trosky, kterým nic není svaté.

Tyto převleky neplní jen funkci zábavnou, ale odkazují k (marné) snaze všech postav hry zamaskovat své nevhodné chování. Marta posléze svádí Nicka v blondaté paruce a hnědožlutých leopardích šatech, Drahunka si k rudé večerní róbě nasazuje Jiřího jeptiškovský závoj. Všichni schovávají svou pravou tvář a usilují o to, aby „nevypadli z role“, kterou se rozhodli té noci zpodílnit.

Ústřední čtveřicový hrací prostor je oteplen plechovým větracím potrubím. Může symbolizovat přívod čerstvého vzduchu do vyvětralého manželství Marty s Jiřím i průvan, který pročistí klamem poskvrněný novomanželský vztah Drahunky a Nicka. Potrubí vytváří na jevišti pomyslný ring. Stává se místem destruktivních her, jejichž pravidla určuje ten, kdo hru vymyslí. Povoleny jsou všechny údery včetně ran pod pás. Jateční háky lemující scénu jen umocňují pocit, že se při promyšlených soukromých válkách postavy prorývají až k morku kosti. Scénu uzavírá nábytková stěna tvořená skříněmi a lednicemi plnými lahvi s lihovinami, ve kterých postavy topí své smutky a beznadě.

Musíme jet dál, jako bychom to poznali...

Za doprovodu nevtrivně rockově-jazzové hudby Adama Zuchowského se na jevišti rozpoutává více než dvouhodinový boj na život a na smrt. Herecké kvarteto se bravurně dopřívuje.

Nick v podání Alberta Čuby se na začátku soukromého večírku chová velmi nejistě. Přepečlivě artikuluje, zakopává a neví, kam s rukama. Poté, co prvotní zábrany po několika skleničkách suchého Martini padnou, zkoumá, co všechno si může dovolit, a balancuje při tom na vahách rozumu a citu. Nickovu ženu Drahunku ztvárňuje Tereza Dočkalová jako dětskou a přehnaně důvěřivou divku. Infantilně si cucá palec, choulí se do embryonální polohy a neuvědomuje si závažnost svého jednání. Tato inteligentní, ale lehkomyslná slečna, hledá v manželství někoho, kdo jí bude různě ukazovat cestu životem. Pokud by jí zároveň miloval, jednalo by se o bonus navíc. Láška je nadstandard.

Inscenaci vedoucí výkon představitelů stárnoucích manželů. Marta s Jiřím proteklí život mezi prsty stejně rychle jako se rozpustí kostičky ledu v neschetných sklenicích alkoholu. Za roky soužití se naučili mluvit a trefovat do nejbolestnějších míst v duši své druhé polovičky.

Přemýšlivější Jiří (Kostas Zerdaloglou) působí vedle rázné Marty zpočátku bezbranně. Postupně však odhalujeme jeho taktiku, která spočívá v nenápadném, ale důsledném manipulování ostatními. On je tím, kdo tahá za nitky. Podřízené postavení pouze předstírá a přitom s potměšilým úšklebkem vymýšlí nové způsoby boje. Hra ho dokáže strhnout, zapomene na všechno ostatní a soustředí se pouze na přímou cestu k vítězství. Při třetí destruktivní hře (Hurá na hosty) se díky černým brýlím, stříbrnému mikrofonu a hlasně vtíravé mluvě mění v dábelského manipulátora lidských osudů, před kterým nelze uniknout.

Marta v podání Aleny Sasínové-Polarczyk se svou zdánlivou nadvládou snaží navodit okázalými gesty a nekontrolovanými výbuchy smíchu či vzteku. Pokud se na chvíli ocitá sama, odhazuje masku sebevědomé ženy, je slabá a snadno zranitelná. Neschopnost vyrovnat se se starými křivdami z ní však v očích ostatních činí nesnesitelnou fúrii. K nejlepšímu okamžikům inscenace patří nejdelší dialog Nicka s Jiřím, při němž se oba snaží dostat do ruky usvědčující materiál proti tomu druhému. Profesní rivalita a generační rozdíly zapříchávají, že se jako dva kohouti na jednom smetišti trumfují v drobných úskocích a nepovolených uderech. Jejich útoky jsou nenápadné, ale přesně zacílené.

Vše korunuje závěrečný dialog stárnoucího páru, v jehož scénickém ztvárnění můžeme číst metaforicky význam: Marta se choulí ve skříně, Jiří se opírá o její boční desku. Schovávají se sami před sebou. Neví si do tváře, ale hovoří spolu. Klidně, bez nadbytečných emocí. Šeptají, a tak mohou mnohdy jen odhadovat, co ten druhý pronesl. Překážka, jež je odděluje, není nepřekonatelná. Otázkou zůstává, zda ji překonat chtějí. Je to nový začátek, ale ta pomyslná stěna mezi nimi zůstane navždy...

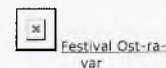
Přitažlivá kontaktní a očistně trýznivá. Taková je inscenace hry Kdo se bojí Virginie Woolfové? v Komorní scéně Aréna.

Komorní scéna Aréna - Edward Albee: Kdo se bojí Virginie Woolfové? Režie a scéna: André Hubner-Ochodlo, překlad: Luba a Rudolf Pellaroví, kostýmy: Marta Roszkopfová, hudba: Adam Zuchowski. Premiéra: 24.1.2009 (psáno z premiéry).

inzerce

Alfréd Radok - tři scenare, tři inscenace

Festival Ost-rav

Festival Malá inventura

Slovenské drama dnes

Francouzské drama dnes 2

OstravaBlog

Ostrava a okolí jinýma očima

- [Redakce a kontakt](#)
- [Inzerujte u nás](#)

Pravdy a nepravdy mezi řeznickými háky

7. 3. 2009, 13:00 | [Kultura](#) > [Divadlo](#) | Adéla Koutná, foto Roman Polášek

Světově proslulá manželská hádka z pera Edwarda Albeeho se dočkala zpracování i v Komorní scéně Aréna. Albeeho majstrštych *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* nastudoval hostující režisér André Hübner-Ochodlo. Inscenace sklízí nadšené ohlasy a patří k tomu nejlepšímu, co se v Aréně za poslední dobu urodilo.

Albeeho dílo je známé zejména díky proslulému filmu, který jako jediný v historii získal nominace na Oscara ve všech kategoriích. Celý příběh se odehrává během jedné noci. Stárnoucí manželé Jiří a Marta, jejichž slovní přestřelky se dají přirovnat k psychickému sadismu, hostí mladý pár Nicka a Drahunku. Postupem večera se všichni čtyři stávají aktéry krutých a ponižujících her. Žádné tajemství nezůstane nevyřčeno, žádná slabost nezůstane nepovšimnuta; vše vrcholí vraždou syna, který vlastně nikdy neexistoval.

Albee mimo jiné poukazuje na vztah skutečného a fiktivního světa, v němž hledáme únik před nepříjemnou realitou. V soužití Marty a Jiřího jsou oba světy natolik provázány, že smrt smyšleného syna působí dojmem skutečné rodinné tragédie. Během celé hry není jasné, co ze vzpomínek manželů se skutečně stalo a co je jen výplod jejich fantazie. Na jejich životech koneckonců nemusí být vůbec nic zvláštního a veškeré jejich hry a výplody fantazie mohou být jen zoufalým útekem před vlastní obyčejností.

Přestože Albee ve hře poměrně přesně nastiňuje charaktery postav, rozhodně tím neubírá na hereckých příležitostech. Mladý pár **Terezy Dočkalové** (Drahunka) a **Alberta Čuby** (Nick) se na scéně doslova mění před očima. Bojovná atmosféra i alkohol jim dodává agresivitu, s níž se marně snaží bránit útokům hostitelů. Dočkalová téměř vzbuzuje lítost, když s hloupým úsměvem konzumuje jednu sklenici brandy za druhou, s dětským strachem v očích se třepe v koutě nebo najvně hltá všechny pohádky Jiřího a Marty a celou dobu bezmezně důvěřuje svému muži i dobrotě světa. Nick Alberta Čuby překvapivě mění svůj postoj o sto osmdesát stupňů – zpočátku tichý, stydlivý a ušlápnutý intelektuál se záhy stává odměřeným a místy až agresivním frajírkem, kterému nedělá problém „obhospodařit příslušnou paničku“.

Oba herci prostřednictvím svých postav dokonale „nahrávají“ hlavním aktérům hry. **Alena Sasinová-Polarczyk** coby Marta vzbuzuje soucit i vztek, když se zvířecí dravostí slovně ponižuje svého manžela Jiřího (**Kostas Zerdalglu**) a vzápětí se sama stává obětí vlastních výmyslů. Přestože se Marta jeví jako silná osobnost, pod slupkou ukrývá zatrpklou z vlastní neštěstí, kterou si vybíjí na milovaném člověku. Její protějšek, Kostas Zerdalglu jako profesor Jiří, připomíná bájného hada, jemuž namísto useknuté hlavy narostou další dvě. Martino zesměšňování oplácí dvojnásobnou silou nejen jí, ale i náhodným přihlížejícím, Nickovi a Drahunce.

Zerdaloglu a Sasínová-Polarczyk tvoří neuvěřitelně silné herecké duo. Dokonale vystihnuté charaktery dodávají postavám nepopsatelnou vnitřní sílu lahodící oku diváka. Vzájemné přestřelky vzbuzují škálu emocí, kdy se divák střídavě přiklání na stranu Marty, nebo Jiřího a lačně se snaží pochopit jejich svět. Herecký koncert zdařile doplňují Dočkalová a Čuba, kteří sice neoplývají podobnou hloubkou charakteru, přesto tvoří důvěryhodnou a neodmyslitelnou část noční války.

Hostující režisér **André Hübner-Ochodlo** se s Arénou perfektně sžil. Hercům přesně diktuje míru stylizace jednání, která hře dodává absurdní a psychedelickou atmosféru. Gradaci děje podkresluje scénická hudba Adama Żuchowského, s nímž Ochodlo pravidelně spolupracuje. Houslové tóny se stejně jako postavy mění z normálních až po zmatené, nepochopitelné a – dá se říci – šílené. Ona „šílenost“ křičí i z Ochodlovy scény. Věvodí jí šachta větracího zařízení ohraničující „ring“, řeznické háky, ledničky a skříně plné prázdných lahví od alkoholu. Kostýmy Marty Rozskopfové zaujmou na první pohled. Na jeviště vkráčí muž – jeptiška, univerzitní profesorka, Micky Mouse a vrah z filmu Vřískot. Rozskopfové se rozhodně nedá upřít nápaditost.

Veškeré výtvarné, hudební i herecké prvky tvoří pevný celek. Ochodlo nesází jen na sílu textu, plně využívá všech možností a příležitostí, které divadlo skýtá. Odkrývá hlavní významové roviny, spoustu vedlejších divák odhaluje na základě vlastního uvažování, fantazie a empatie. Inscenace *Kdo se bojí Virginie Woolfové?* je pomyslným klenotem na repertoáru Komorní scény Aréna.

Edward Albee: Kdo se bojí Virginie Woolfové? (Who's Afraid of Virginia Woolf?)

Komorní scéna Aréna, premiéra 24. ledna 2009

Režie a scéna André Hübner-Ochodlo

Hrají Alena Sasínová-Polarczyk, Kostas Zerdaloglu, Albert Čuba, Tereza Dočkalová

Dramaturgie Tomáš Vůjtek

Kostýmy Marta Roszkopfová

Hudba Adam Zuchowski

Hodnocení 85 %